

Mēs paši

Tikai mēs paši
veidojam laikmeta seju,
tikai mēs paši –
nākotnes šūpuļa liksts.

Tāpēc vajag
gan darba sviedru,
gan dzeju,
izjūtu avots
lai dvēselē neiznikst.

Arhitekti
un celtnieki tikai mēs paši,
jāceļ mīlot,
lai pamati nesadrūp,
neļaujoties
tukšvārdu upēm plašām,
solijumiem, kas garaiņu vieglumā kūp.

Tikai mēs paši –
tikums un sirdsapziņa,
atbildīgi par to,
kas būs vērtīgs aiz mums.

Nākamās paaudzēs
domu un dzīvesziņā
nedrīkstam palikt
blāvs paveiktā nospiedums.

Pamatvērtības

Pat no mūžības
Kārlis Ulmanis atgādina:
domāt par tautu un valsti,
ar darbiem, ne runām
to balstīt.

Pat no mūžības
Ulmanis atgādina:
vajag pagātnei godā celt,
jo par brīvību
izlietās asinis
svētums – vērtīgāks vēl kā zelts.

Pat no mūžības
Ulmanis atgādina:
tikai vienībā mūsu spēks.
Kamēr šo vārdu
maģiju
latvieši zinās,
mūsu brīvības durvis
ienaidnieks neatslēgs.

Valoda

Mūsu valoda
cauri gadsimtiem tek
tā kā bārene basām kājām.
Viņā tautas ilgas
un ciešanas deg,
tagad beidzot tā guvusi mājas.
Tikai neatdot viņas atslēgas,
ko tik daudzi nolaupt grib,
mūsu senču auklētai, sargātai,
nu tā dainu dzintara vainagā
visās dzīvības krāsās lai zib.
Nav valoda manta laicīga,
to nebojā kodes, nedz rūsa,
tā latvietim dzīvības pamatā,
jo, kamēr mūs vienos valoda,
mēs arī kā tauta būsim.

Saules vāpe

Trejdeviņu saules vārdu vāpi
apkārt manai bēdai liec,
lai es varu uzveikt
savu sāpi,
laimes zīmē
lai plaukst liktenzieds!
Trejdeviņu saules vārdu vāpe
nepieļaus,
ka tumsā iekaļ riets,
mīlestības,
labu vārdu slāpes
svētīs ceļu, dzīvojot kas iets.

* * *

Vārdi tik līdzīgi pakāpieniem,
labie
paņem pie rokas
un gaismā ved.
Ļaunie
projām aizbīda tumsā,
elles gunis
kur spokainu atblāzmu met.
Dažreiz ļaunus vārdus
mēs sakām tīši,
nākas vēlāk rūgti tos nožēlot,
jo vārdi nav
rotaļu grabuliši,
bieži kļūst tie
pašu nopelnīts sods.

Vien tad no sevis
potzarus vērts griezt,
ja zemē sajūti
tu savas saknes,
ja otra sāpi
vēlies tā kā savu ciest
un ja tavs mūžs
ir kādam balsta plakne.
Vien tad no sevis
potzarus griezt vērts,
ja kādam citam
spēj tie spēku audzēt,
ja neesi nedz pakļāvīgs,
ne ērts,
bet maiņu vētru
vienmēr sevī raudzē.